

El periòdic de Corrent Roig

Pàgina Roja

Especial eleccions

MAIG 2023

AQUESTES ELECCIONS:

**CONSTRUÏM UNA SORTIDA OBRERA,
REVOLUCIONÀRIA i
AL SERVEI DE LES LLUITES
DAVANT LA CRISI**

edi tor ial

Des de principis d'any, una onada de vagues amb l'epicentre a França, s'ha estès per diversos països d'Europa amb mobilitzacions i protestes contra la inflació, la retallada en salaris i en pensions o contra el desmantellament del sector públic. Les vagues sanitàries, han estat també un element comú després de la pandèmia.

Després que el Consell Constitucional francès validés la base de la reforma de les pensions de Macrón, les mobilitzacions a França han culminat en una protesta massiva l'1 de maig, malgrat que la política de les direccions sindicals ha estat cridar a mesures aïllades, que desgasten la lluita.

A l'Estat Espanyol, les mobilitzacions de l'1 de maig convocades per la burocràcia sindical, han estat directament de suport al govern, que treu pit de tenir la inflació més baixa d'Europa i d'haver aconseguit la pau social, amb la inestimable ajuda de les direccions de CCOO i UGT.

En canvi, des del sindicalisme combatiu i les organitzacions que el recolcem, hem intentat construir amb humilitat però amb tenacitat i ferma, un dia internacional de

lluita contra els salaris de misèria i la precarietat i contra la reforma laboral i de les pensions d'aquest govern de coalició. També de solidaritat internacionalista amb la classe treballadora francesa en lluita i l'heroica resistència obrera ucraïnesa.

En el marc d'una enorme inestabilitat financera, política i social, el 28 de maig tindrem eleccions municipals. També autonòmiques, menys a Catalunya, Euskadi, Galícia i Andalusia. I de nou, el PSOE, el seu soci UP, i la resta d'organitzacions que diuen dir-se de la "esquerra progressista", tornaran a demanar-nos el vot, per a frenar l'avanç de la dreta i la ultradreta.

Però la realitat és que avui ens trobem que on aquesta esquerra progressista ha governat i especialment UP amb el govern central de coalició en aquests tres anys, ha estat còmplice o directament artífex, de l'enèsima reforma laboral en favor de la patronal. Han permès que segueixi el drama dels desnonaments, les devolucions en calenta i la política criminal de fronteres, l'atac als drets democràtics més bàsics, el manteniment de tot el llegat repressiu dels governs anteriors i el desmantellament i privatització del sector públic accelerat després de la pandèmia.

Al mateix temps que culpen a la inflació i la guerra de la baixada de salaris, han votat un augment desorbitat de la despesa militar, que no és per a armar a la resistència ucraïnesa com prediquen els governs europeus, sinó per posar al servei dels seus plans imperialistes i els de l'OTAN, als quals el govern de Sanchez s'ha lliurat de cos senyer. El que ens han donat amb la mà esquerra ens ho han llevat amb la mà dreta.

És precisament en les seves mesures insuficients o en el seu incom-

pliment de les promeses, on cal buscar les causes de que la dreta i l'extrema dreta facin peu en alguns barris obrers, creixin i guanyin auditori.

En clau estatal, el passat 2 d'abril va tenir lloc l'acte de "Sumar", el nou projecte polític de Yolanda Díaz, que aspira a ser paraigua de l'esquerra institucional en les pròximes generals. I en què va deixar clar la seva pretensió de renovar el govern de coalició amb el PSOE, les polítiques del qual en aquests tres anys reivindica. En això, la seva estratègia és idèntica a Podemos

Per part nostra, continuem afirmant que no hi ha programa de canvi real que no comenci per proposar mesures des dels interessos dels explotats/des i oprimits/des. I per tirar a les escombraries, aquest règim d'hereus coronats que no hem triat i que avui és el principal instrument de domini de l'oligarquia de l'lbex 35.

Encara sabent que posar un peu en les institucions no és garantia de res, fins i tot arribar al govern, és exactament això, arribar al govern i no al poder!, no renunciem a participar en les eleccions, allà on vam poder concretar una candidatura obrera. Instant a posar els càrrecs al servei de les lluites i d'atendre les necessitats socials i l'emergència climàtica. I on no ha sigut possible, participem igualment per a denunciar les regles de joc falsejades d'aquest sistema electoral i presentar un programa revolucionari, en defensa de la nostra classe.

A explicar tot això és al que dediquem aquestes pàgines, on cridem a organitzar-nos abans i després de les eleccions i a derrotar, primer en les urnes mitjançant el vot i després als carrers, a tots els governs de la burgesia, la banca, la Troika i la UE, es diguin com és dignin!

Una llei electoral antidemocràtica que cal enderrocar

L'actual Llei electoral es recolza en una Llei antidemocràtica que és, en essència hereva de la norma preconstitucional, sobre la base de la qual es van dur a terme les eleccions del 77. Encara que la Constitució parla de representació proporcional, ni s'ajusten els escons als vots, ni es defensa l'ordre que els votants atorguen als partits, en conseqüència una formació amb menys vots, aconseguix obtenir més escons.

La Llei electoral va néixer viciada d'origen. D'un costat es van establir circumscripcions provincials, amb un número mínim de diputats/des per circumscripció i només a partir d'aquest mínim establien la relació entre el nombre d'electors i el número de diputats/des a triar. D'aquesta manera es garantia que el vot de les zones on el franquisme tenia la seva base social, les zones rurals amb un predomini de la pagesia rica, de la petita burgesia i les anomenades classes mitjanes que van aflorí a l'empара del franquisme, tingués un valor major que el de les zones de predominio de la classe obrera en les grans concentracions industrials. Serveix com a exemple que províncies de Castella, Extremadura o els enclavaments de Ceuta i Melilla, entre altres, veien assegurats un número fix de diputats/des tot i la grandària de les seves poblacions.

L'altre mecanisme de les eleccions és la Llei D'Hont, dirigida a facilitar la supremacia de pocs partits, nega la proporcionalitat i deixa fora tots els vots de les opcions que no superin el 3%.

La Llei electoral infringeix l'Art. 68.3 de la pròpia Constitució que estableix: "*L'elecció es verificarà en cada circumscripció atenent criteris de representació proporcional, després d'haver dit en el 1r punt que els diputats seran: "triats per sufragi universal, lliure, igual, directe i secret". On és la representació proporcional i el sufragi igual,*

quan uns diputats necessiten gairebé 500.000 vots per a sortir escollits i altres nou vegades menys? Els mitjans d'informació públics, nacionals, autonòmics i locals discriminen també partits i ciutadans quan l'Art. 20.3 de la Constitució sosté: "*els mitjans de comunicació social dependents de qualsevol entitat pública garantirán l'accés als grups socials i polítics respectant així el pluralisme de la societat i de les diverses llengües d'Espanya*". Es compleix potser aquest mandat?

Finalment, hem d'afegir que amb dues convocatòries electorals a les portes (en alguns territoris de

l'Estat espanyol), els discursos sobre immigració es tornen a colar en el debat polític. Si bé, les persones migrants de la UE o procedents de 13 països amb els quals hi ha acord de reciprocitat, podran votar en les eleccions municipals si compleixen uns requisits, cap persona migrant pot votar en les eleccions autonòmiques ni generals, ni tampoc ser votada. A més, queden fora algunes de les principals comunitats de migrants que viuen a Espanya, com la xinesa o la marroquina. Denunciem aquest racisme institucional i exigim la regularització, el dret a votar i ser votades, per a per a totes les persones migrants de l'Estat espanyol!

Així doncs, existeix un nexa entre el règim monàrquic i el blindatge de la Constitució per a impedir la seva reforma i la llei electoral. Tocar la Llei electoral és tasca impossible sense acabar posant en risc el règim monàrquic mateix. És el conseqüència de la negació de la ruptura democràtica amb el vell règim.

El canvi que necessita la Llei electoral és indissoluble de l'obertura d'un procés constituent, negat fins avui. Només unes eleccions a Corts constituents, basades en el principi d'igualtat del vot, on els i les diputades electes garanteixin una nova Constitució, en la qual els drets com el treball, el pa, l'habitatge, la sanitat i educació o el dret a decidir, siguin per a exercir-los, pot representar un veritable canvi. Però a aquest canvi se li diu ruptura, i no pas reforma.

Com combatre a la ultradreta?

Des que VOX va trepitjar amb força l'arena electoral, el centre de les campanyes de l'esquerra institucional estatal (PSOE, UP, Más País) ha estat apel·lar al fet que es voti als seus partits per a establir un "cordó sanitari enfront del feixisme", mentre que un sector del PP girava cap a la ultradreta per a aprofitar aquest nou espai electoral, amb l'Ayuso com el seu màxim exponent. Si l'esquerra parlamentària instrumentalitza el perill de la ultradreta, a VOX i als afins peperos els hi va de perles que se'ls identifiqui com el contrari a un govern sota el qual el risc de pobresa va augmentar un punt el 2022 fins a arribar al 27'8% de la població. Sembla que tots dos bàndols surten guanyant amb l'existència de l'altre.

Per què creix la ultradreta?

Després de tres anys, els vots obtinguts per VOX a les generals van créixer espectacularment: de 47.182 a les eleccions de 2016 a

2.664.325 i 3.640.063 respectivament en la primera i segona tornada de les generals de 2019. VOX va forjar la seva popularitat en oposició a l'esquerra parlamentària que havia donat suport a la moció de censura a Rajoy per a donar pas al PSOE, amb Pedro Sánchez al capdavant. Per part seva, Ayuso va aconseguir gairebé 1 milió de vots més en les eleccions de 2021 que en les de 2019, també en oposició al govern central PSOE-UP.

Si ens centrem en les eleccions generals de 2019, no només és rellevant el vertiginós ascens de VOX, sinó també el fet que la participació en la segona volta baixés 6 punts (obtenint el mínim històric des de la fi del franquisme), la qual cosa demostra que la polarització política no es tradueix únicament en el creixement de la ultradreta, sinó també en l'augment de la desconfiança en la democràcia parlamentària.

La polarització social, de la qual el creixement de la ultradreta és només un símptoma (també ho són els creixents conflictes laborals), és conseqüència de la falsa recuperació econòmica que des de la crisi de 2007/2008 ha anat ofegant a la classe treballadora i a la petita empresa. Des de llavors hem sofert 3 reformes laborals (PSOE, PP, PSOE-UP respectivament) que han estandarditzat els sous de misèria a través de les jornades parcials i els contractes temporals (en els quals incloem els fixos-discontinus); també hem sofert l'augment de l'edat de jubilació dels 62 als 67 anys i la desinversió/privatització dels serveis públics, que des de la modificació de l'article 135 de la Constitució pel PSOE de Zapatero, han vist una deterioració alarmant. Avui dia i sota el govern "més progressista de la història", la inflació galopant devora els nostres salaris mentre que les elèctriques, bancs i supermercats aconsegueixen beneficis rècord.

Si entenem el creixement de VOX en oposició a una "esquerra" que manté en la precarietat a la majoria, podem explicar la seva presència en el govern d'Andalusia després de gairebé 40 anys de governs del PSOE.

Encara que, si al que ens enfrontem és al feixisme, tal com diuen des de l'esquerra parlamentària, sembla que votar a aquesta esquerra, encara que sigui amb el nas tapat, és un "mal menor" que hem d'assumir, per a evitar el gran "mal major".

És el mateix el feixisme que la ultradreta?

El feixisme és un fenomen de masses pel qual la burgesia arma a capes empobrides de la població per a atacar el moviment obrer quan aquest suposa una amenaça per a la propietat privada capitalista en el desenvolupament de la lluita de classes. Pel que no podem dir avui que VOX o el PP més ranci suposin feixisme, la caracterització errònia que fa l'esquerra parlamentària no serveix més que als seus propis fins electorals, que retroalimenten alhora els de la ultradreta.

"La ultradreta és reaccionària perquè juga un paper de divisió a la classe treballadora."

No volem menysprear l'essència reaccionària de projectes ultradretans com el de VOX o figures com la Isabel Díaz Ayuso, més en el context de l'Estat Espanyol, en el qual la dreta institucional representa la continuïtat política del poder econòmic forjat a cop de repressió i explotació durant el franquisme, amb el beneplàcit d'una

esquerra parlamentària que, des de la Transició, colze a colze amb la burocràcia sindical, ha servit de dic de contenció del moviment obrer i popular, a canvi de la seva quota en les institucions.

Diem que la ultradreta és reaccionària, ja que juga un paper de divisió en la classe treballadora. El seu programa situa als col·lectius oprimits (migrants, dones, LGTBI) com a boc expiatori davant la misèria generalitzada a la qual ens condemna el capitalisme, del qual, com hem vist, també són guardians l'esquerra institucional.

A més, la ultradreta arremet descaradament contra les llibertats democràtiques que la lluita de classes ha anat arrencant a l'Estat capitalista, llibertats que si bé són parcials pels mateixos límits materials que imposa el sistema, faciliten l'organització independent de la classe treballadora.

Un exemple d'això seria el dret a l'avortament; la temptativa del govern de coalició PP-VOX de Castella i la Manxa d'imposar a les dones que volguessin avortar, escoltar el batec dels fetus, té a veure amb l'atac a un dret, que si bé l'Estat contempla parcialment, tampoc garanteix plenament, perquè és un servei altament privatitzat pel qual governs de tots els colors no estan disposats a invertir. L'intent de PP-VOX d'atacar aquest dret, ja parcial, és el d'atacar l'autonomia de la dona treballadora i, per tant, també la seva autonomia política.

N'hi ha prou amb votar el "mal menor"?

Com hem explicat, la ultradreta es consolida en oposició a una suposada esquerra que no acaba amb els problemes socials de la majoria. Derrotar a la ultradreta a les urnes, no és suficient. Sense acabar amb les condicions socials que permeten l'enfortiment de la dreta i ultradreta, aquesta continuarà

sent present. Una suposada esquerra que vetlla pel manteniment de les classes socials i que no planteja la transformació socialista de l'economia, sempre donarà oxigen polític a la ultradreta.

"L'arma més potent que té la classe treballadora és la seva organització independent."

Per a Corrent Roig l'arma més potent que té la classe treballadora és la seva organització independent, no sols contra la ultradreta i el feixisme, sinó també contra aquells governs que en nom del progressisme, apliquen les polítiques famèliques que mantenen la flama reaccionària entre les masses que, sense una alternativa socialista real, accepten la falsa sortida del racisme, la LGTBI-fòbia i el masclisme.

És només la lluita organitzada de la classe treballadora, garantint la seva autodefensa com a Grècia i la seva incansable lluita contra l'ajust patronal, que ha aniquilat a Alba Daurada pel camí, la que pot fer front a la ultradreta i el feixisme, acabant des de l'arrel amb la reculada, la decadència i la barbàrie a les quals ens condemna aquest règim i aquest sistema econòmic, que són el caldo de cultiu de les ideologies reaccionàries. Una lluita organitzada i independent políticament de la burgesia, que posi contra les cordes a tots els seus governs i formes de dominació.

Construïm una sortida obrera, revolucionària i al servei de les lluites davant la crisi

El pròxim 28 de maig es donen les eleccions municipals en un context accelerat de misèria i pobresa. En tot aquest marc de crisi econòmica, energètica i climàtica entren a debat els models municipals. Necessitem posar al centre un balanç de les propostes que es postulen com les més progressistes. Les conclusions són imprescindibles per poder continuar enfortint les lluites que confronten el drama com l'habitatge, la precarietat laboral, la crisi energètica o el model turístic de les ciutats.

La política de Barcelona en Comú

Després de la seva entrada al Consistori Municipal l'any 2015, amb Ada Colau al capdavant, de la mà de l'activisme, la PAH i la mobilització social, tot i donar-li de nou la victòria mitjançant el pacte amb el PSC el 2019, ha patit un gran desgast entre l'activisme i la classe treballadora. Això és a causa de les

seves polítiques allunyades de les intencions rupturistes que es prometien fa vuit anys des de la talaia de l'activisme, la desobediència civil, les xarxes veïnals i les lluites de la classe treballadora. Els exemples són:

Pel que fa als desnonaments, tot i una primera baixada fins al 2019 del 3% aproximadament, actualment ens trobem, altra vegada, en una tendència a l'alça. El preu de lloguer des del 2015 ha pujat 6,3 euros el metre quadrat. Només un 1,9% de l'habitatge de Barcelona és destinat a habitatge de lloguer social.

El projecte de les «superilles» pretén descongestionar els barris. Però aquests espais descongestionats que podrien posar espai públic a disposició de la classe treballadora, s'està plantejant consolidar a barris com l'Eixample i no a barris de classe obrera, com a Nou Barris. Cal destacar que projectes d'aquest tipus queden limitats per

la manca d'aposta pel transport públic.

Lluny de la promesa realitzada durant la campanya de les municipals del 2015, la majoria dels serveis de l'Ajuntament de Barcelona continuen externalitzats, com ara el Servei d'Atenció Domiciliària o el Centre d'Urgències i Emergències Socials.

La gestió feta està marcada per l'enorme contrast entre les promeses electorals i els resultats aconseguits. Al final, tot plegat ha quedat reduït a un canvi de tarannà i a millores menors, sense que cap problema fonamental hagi estat resolt. Hem viscut la seva institucionalització, l'adaptació estricta a la legalitat vigent i la seva plena integració en la "classe política".

La realitat és que sense desobeir l'Article 135 de la Constitució i les Lleis Montoro, i posar els diners de l'erari públic a disposició dels Serveis Socials, no és possible cap

política rupturista local al servei de les necessitats de la classe treballadora.

Davant l'absència d'alternatives d'esquerra, la llei electoral antidemocràtica i tot i les limitacions programàtiques i estratègiques que hi tenim, fem una crida a votar críticament a la CUP a Barcelona.

En primer lloc, perquè la llista de la CUP està formada per activistes que lluiten amb les veïnes de Barcelona. D'altra banda, creiem que la CUP pot jugar un paper d'oposició des de l'esquerra a l'Ajuntament de Barcelona respecte de la resta de formacions polítiques que pretenen convertir -encara més- la ciutat a favor d'un turisme massiu, a costa de fer fora les famílies.

El nostre vot, però, no ens fa oblidar les nostres diferències amb la CUP que, si bé és cert que ha fet d'altaveu d'algunes lluites de la ciutat, no n'hi ha prou si des dels ajuntaments no s'impulsa la mobilització als barris desobeint la legalitat institucional.

Per a nosaltres la lluita no es pot emmarcar únicament en els límits institucionals i l'únic que ens pot garantir una ciutat al servei de la classe treballadora i el poble, i no al servei del capital, és l'autoorganització als barris, als centres de treballs i d'estudis.

Quina alternativa tenim a Sabadell?

L'actual PSC de la Marta Farrés, que no ha trencat amb l'herència del Manuel Bustos, ha estat la legislatura de les macroobres i els macroprojectes, i del gran Nadal.

Aquest ajuntament té clar que vol potenciar una ciutat al servei de les grans fortunes com Amazon, dels grans projectes per obrir-se al turisme com el SurfCity o el mateix Quart Cinturó. Mentre que la realitat de la classe treballadora de Sa-

badell és que continuem patint el problema de l'habitatge, amb una mitjana de 12 desnonaments diaris a la ciutat i amb els serveis bàsics destinats a empreses privades. Hem hagut d'aguantar el desmantellament dels serveis pediàtrics dels barris: al Taulí continuem esperant suplantar les engrunes que van causar les retallades.

L'Ajuntament de la Marta Farrés ha sigut el principal enemic de la cultura popular sobrepasant a les entitats per fer la seva gestió cultural, la qual s'ha basat en contraprograma a cop de festivals privats de música.

Ens trobem davant la ineficiència d'un govern municipal que, lluny d'assumir la seva responsabilitat i encapçalar la situació, accelerant els processos d'atenció i solució dels problemes, com les plagues, s'ha dedicat a emmascarar els pressupostos, revestint-los d'obres vistoses, per tal d'intentar treure tot el rèdit polític electoral possible sense solucionar res.

Per altra banda, la Crida per Sabadell, que ha format part del darrer equip de govern municipal es presenta com una candidatura alternativa i transformadora. Un sector de la població, activistes i companys/es de lluita donen suport a la Crida, sigui formant part de les llistes o participant en la campanya electoral. Per aquest motiu i per culpa de la llei electoral antidemocràtica, gràcies a la qual Corrent Roig no ens podem presentar, donem el vot crític a la Crida per Sabadell a les properes municipals.

Tot i això, no podem oblidar que, la seva participació en el govern municipal els ha conduït a deixar de banda la desobediència a una legalitat injusta per posar el centre, no en la mobilització social, sinó en la gestió institucional i en el possibilisme d'una "l'economia social i solidària" que es demostra impo-

tent per resoldre el problema de la precarietat i la desocupació.

Només hi ha una manera: o amb la patronal, o amb la classe obrera

Governi qui governi no resoldrà els problemes de la classe treballadora i popular: així com aturar tots els desnonaments o la remunicipalització dels serveis públics. Caldrà organitzar la lluita des dels barris, empreses, escoles... per poder fer front a la creixent precarietat que estem vivint!

"La classe treballadora no podem deixar la transformació social en mans d'institucions servils a les empreses i el règim del 78."

Construir una ciutat al servei dels i les treballadores i el poble pobre no serà possible sense desobeir les lleis d'estabilitat pressupostària i sense articular forts moviments veïnals als barris que tinguin com a eixos l'autoorganització, la lluita contra els desnonaments, la municipalització dels serveis públics, la lluita per un transport sostenible, públic, de qualitat i gratuït, la creació d'un autèntic parc d'habitatge públic de lloguer protegit i l'aposta per un urbanisme al servei de la classe treballadora i el poble que només es podrà aconseguir amb la mobilització continuada al carrer.

La classe treballadora no podem deixar la transformació social en mans d'institucions servils a les empreses i el règim del 78, governi qui governi Corrent Roig treballem per construir una sortida obrera i democràtica a la crisi. Et convidem a construir-la amb nosaltres.

El paper dels i les revolucionàries als Ajuntaments

Amb l'arribada de les eleccions municipals és inevitable que en un sector de la classe treballadora es generin unes certes esperances i il·lusions de canvi, sobretot quan estem rebent grans atacs (precarietat laboral, inflació desorbitada) i l'única alternativa que es presenta per part dels aparells sindicals (CCOO i UGT) i els grans aparells polítics són les eleccions. En aquest escenari és quan l'esquerra reformista irromp amb la seva concepció "transformadora" en el marc de les institucions burgeses. La seva participació en elles els condueix, inevitablement, a deixar de costat la desobediència a una legalitat injusta per a posar el centre, no en la mobilització social, sinó en la gestió institucional i en el possibilisme que és impotent per a resoldre els problemes de precarietat, desocupació i misèria.

El moviment revolucionari mai va negar les il·lusions que dipositen els/les treballadors/es en les eleccions i en les institucions "democràtiques" en moments concrets de la lluita de classes. Però la forma en què va resoldre aquesta contradicció, no va ser ni ignorant les eleccions mateixes, ni alimentant la confiança en aquestes institucions, menys encara construint la idea de poder reformar-les. D'aquí ve que quan ens podem presentar, el primer punt del nostre programa és just desemmascarar la naturalesa de classe d'aquestes institucions i les pròpies eleccions. Al mateix temps insistim en la necessitat de l'autoorganització d'els/les treballadors/es i en la democràcia obrera, que és la democràcia per a la majoria social, com a alternativa a la falsa democràcia per a una minoria, la de l'Ibex 35 i la banca.

A diferència dels partits reformistes, els quals la seva estratègia política comença i acaba en les institucions, la nostra estratègia no és una altra que presentar una sortida revolucionària a la crisi i acompanyar i ajudar a la classe treballadora en les seves lluites, perquè s'emancipi i construeixi el seu propi govern per a així acabar amb el capitalisme i totes les formes d'opressió i explotació. És per això que tant en les eleccions com en les institucions, els/les candidats/es revolucionaris/es lluny de

"Els i les candidates revolucionàries utilitzem les institucions com un faristol al servei de confrontar el govern i l'estat, desemmascarar la naturalesa de la institució i ésser un altaveu de les lluites de la classe obrera."

concebreles com una manera de fer municipalisme, utilitzem les institucions com una eina al servei de confrontar el govern i l'estat, i ésser un altaveu de les lluites de la classe obrera.

Igualment, utilitzem els càrrecs per a desemmascarar a aquelles organitzacions polítiques o sindicals, que són aquí per a preservar aquest ordre social injust.

Els Ajuntaments del canvi

En 2015 quan l'Estat espanyol era un formiguer de lluites, quan de nou va aparèixer l'oportunitat d'aconseguir una ruptura democràtica amb el Règim monàrquic, just en uns dels moments més àlgids de la mobilització, van irrompre multitud de candidatures als ajuntaments. En aquest escenari, Podemos i la resta d'organitzacions reformistes, amb el lema de "la unitat de l'esquerra" van arrossegar a molts/es lluitadors/es a la cleda institucional, col·locant la mobilització al servei de guanyar les eleccions i, com a conseqüència, afeblint-les i ofegant-les. La seva aposta reformista va quedar esterilitzada per la pròpia Llei de bases del règim local i la reforma del 2013 de la Llei de racionalitat i sostenibilitat de les administracions públiques, passant a ser gestors de les privatitzacions, del pagament d'un deute il·legítim, de la retallada en la despesa pública i del lliurament de competències. No obstant això, molts d'aquests lluitadors/es honestos/es van ser abatuts/es en els següents comicis per entendre que les eleccions no resolen els problemes de la classe treballadora. Lluny de fer girar a l'esquerra el PSOE, el que realment ha passat en aquest temps és que UP s'ha integrat en el marc i els límits del règim monàrquic i les seves institucions i en elles estan totes les seves aspiracions polítiques.

És per això necessari fer balanç i reprendre una perspectiva revolucionària en aquestes eleccions, amb l'objectiu d'anar organitzant la resistència contra aquest govern, la inflació i la crisi econòmica.

Entrevistem a David Pérez

PR: No són incompatibles la lluita i les eleccions?

Per descomptat que no són incompatibles, almenys per als qui partim de la tesi que el veritable canvi social ve des de les lluites i la mobilització de la classe treballadora. Com nosaltres tenim confiança en la classe treballadora i estem convençuts del seu potencial social, malgrat el qüestionament que fa el postmodernisme i el reformisme, irrompem en les eleccions burgeses just perquè s'escolti la veu dels i les treballadores i les seves lluites, a més de reafirmar a la classe treballadora com a subjecte del canvi. D'aquí ve que sempre hàgim posat les nostres candidatures, quan aconseguim presentar-nos, al servei de les lluites i no a l'inrevés. Per a reforçar aquesta idea, és fonamental que les candidatures estiguin formades per aquests treballadors/es que són part d'aquestes lluites, per a visualitzar-les i, sobretot, per a imprimir confiança en la classe treballadora i el seu potencial com a classe social.

PR: Un cop a l'ajuntament, quin hauria de ser el paper dels revolucionaris/es?

En primer lloc, és important combatre les pressions de la pròpia institució i la seva legalitat, no oblidem que, des de la reforma del 2013, la prioritat d'aquestes institucions és pagar el deute a la banca, un deute il·legítim sense auditoria, on amb el famós pla de pagament a proveïdors es va obligar els ajuntaments a assumir deutes amb la banca a interessos desorbitats, al mateix temps que l'Estat rescata-va als bancs a fons perdut. La llei

David Pérez

militante de Corriente Roja
y candidato por Movimiento Co-
rriente Roja en Tocina-Los Rosales

del Racionalització i Sostenibilitat de l'Administració Pública, que va suposar la supressió de competència, la delegació i, en definitiva, la pèrdua d'autonomia dels municipis, va fer estralls en importants sectors de l'esquerra reformista, que anhelaven un canvi via institucional, fent que el seu fervor reformista es veiés tan limitat per la naturalesa d'aquestes institucions, que al final van passar a ser gestors del possible en uns anys marcats per la retallada de la despesa pública, les privatitzacions i el desmantellament de competències. Els revolucionaris en canvi, ens regim per la llei de la supervivència, que significa que la classe treballadora té dret a menjar, a un treball digne, a un habitatge digne i a salaris dignes. Per a anteposar les necessitats socials als interessos d'un grapat de privilegiats, és necessària la mobilització i la lluita.

ta. És per això que la nostra participació als ajuntaments, ha d'estar al servei de reforçar aquesta perspectiva.

PR: Per què et vas presentar a les eleccions municipals del 2011?

En aquell any estàvem sofrint les conseqüències d'una de les majors crisis del capitalisme que es recorden. A més, va coincidir amb la lluita contra el tancament d'una de les fàbriques (*Surfruit) més grans de la comarca i amb les eleccions municipals. Va ser llavors quan diversos treballadors/as vam veure la necessitat de construir una candidatura obrera, per a denunciar i visibilitzar aquesta lluita, així com la misèria i els abusos que s'estaven cometent contra la classe treballadora.

PR: Quina va ser la vostra experiència?

Va ser molt positiva, els treballadors/es i les lluites van tenir veu per a denunciar en les institucions els abusos i defensar les seves demandes. També vam aprofitar per a mostrar i denunciar les limitacions democràtiques d'aquesta institució i plantejar la necessitat que els treballadors/es ens autoorganitzéssim com a part d'anar construint una alternativa, on la prioritat no fos continuar pagant un deute il·legítim a la banca, com establia la regla de despesa no financera, sinó que els diners dels nostres impostos anés per a cobrir les necessitats socials. De fet, com a part de la nostra lluita, vam presentar mocions en els plens perquè se li retornés a cada habitant els diners públics que s'havia invertit en el rescat bancari.

Un programa al servei de les necessitats socials i la sostenibilitat ambiental

En aquesta falsa democràcia dels rics, els partits polítics amb representació parlamentària, criden a votar un programa on les mesures es converteixen l'endemà de les eleccions en una "llista de suggeriments" que duran a terme o no, sobre la base de la legalitat i el què és possible.

Per nosaltres, en canvi, el programa amb què ens presentem a les elec-

cions, és un compromís de lluita amb els treballadors i el poble. Un "contracte social" que no neix de l'erudició d'un grup d'experts, sinó de les necessitats més urgents de la classe obrera i la immensa majoria del poble i de les reivindicacions que massivament hem posat al carrer des de l'inici de la crisi. Per tant, el programa respon a un intent de sistematització d'aquestes mesures.

Engagar un programa així des de les institucions, exigeix una lluita des de fora i a tots els nivells de la classe obrera, la joventut i els sectors populars. Exigeix enfrontar el pròxim govern central, que sigui liberal o progressista serà un govern a favor de la patronal, denunciar aquest règim i desobeir les lleis injustes, que estan fetes perquè res canviï i tot continuï igual.

Un pla municipal i autonòmic d'emergència social

- ▶ La reforma laboral del govern de coalició, que ha mantingut intactes els aspectes més lesius de la de Rajoy, només ha servit per crear llocs de treball fixos amb salaris miserables i acomiadament barat. A una **desocupació crònica** de més de 3 milions de persones registrades, s'hi afegeix una **inflació** que devora els salaris, mentre el preu de l'energia, els aliments, els lloguers i les hipoteques continua disparat. En aquest context, no pot estranyar el creixement de la pobresa i

l'exclusió social, que ja se situa en el 27,8%.

Per això, una primera mesura bàsica a cada Ajuntament i comunitat autònoma és **garantir, per llei, el dret de les persones amb menys recursos al menjar, l'energia i l'aigua**, que són drets humans universals irrenunciables, així com a **transport públic gratuït per a totes les persones aturades**.

- ▶ Els sectors més oprimits i explotats de la classe treballadora com són les dones, els immigrants o la joventut, lideren les taxes de pobresa, atur i precarietat. Mentrestant, s'aprofundeix la desigualtat i la violència, com a expressió de la barbàrie a què ens porta aquest sistema capitalista en descomposició.

Cal posar en marxa un pla d'ocupació pública, especialment adreçat a aquests sectors, per reduir la desocupació, garantir salari i condicions laborals dignes, atendre els col·lectius més vulnerables, reforçar els serveis públics i posar fi a la desigualtat.

Centres d'atenció socioeducativa de titularitat i gestió 100% pública

Menjadors socials i bugaderies públiques per a atendre famílies en risc d'exclusió social.

Menjadors, activitats extraescolars i aula matinal en l'educació públiques, sense donar la gestió a empreses privades.

Residències i centres de dia per a l'atenció de persones majors i/o dependents 100% públiques.

Un Pla d'Ocupació Pública en serveis, infraestructures i ocupació ecològica

Més dispositius contra la violència masclista sense requisits d'admissió per a la prevenció, atenció i protecció integral contra aquesta xacra social.

Ni un euro a la privada i augment del pressupost en Sanitat i Educació!

► Des de fa anys, assistim a un progressiu desmantellament i privatització dels serveis públics, especialment a la Sanitat, que aquest govern progressista no ha revertit. Per posar fi a aquesta situació defensem:

► La nova llei d'habitatge d'aquest govern de coalició és un pegat que no soluciona els greus problemes estructurals que impedeixen garantir el dret a un habitatge digne, en tot el territori estatal. És urgent que des de les CCAA i municipis s'impulsin les següents mesures:

Reallotjament de persones sense sostre o vivint en infrahabitatge.

Remunicipalitzar els serveis: com la recollida d'escombraries, la neteja d'edificis municipals o el servei d'atenció domiciliària (SAD). pel seu abaratiment, millors condicions laborals i més eficàcia en la prestació del servei.

Paralització immediata de desnonaments sense alternativa residencial.

Parc públic d'habitatge social sota control popular, expropiant els habitatges buits, en mans de fons voltor.

Exigència al govern per a poder incorporar al mateix els habitatges i terrenys de la Sareb.

Plans de xoc a nivell autonòmic i municipal per pal·liar les conseqüències del canvi climàtic

► Aquest estiu tornarà a ser molt calorós i especialment sec, per al qual és evident que els nostres pobles i ciutats no estan preparades. Els governs de tot signe declaren el seu "compromís ecològic", però aquest és amb els interessos empresarials. Els responsables de la crisi climàtica tenen nom i cognoms. No és possible enfrontar la catàstrofe climàtica fent algunes reformes en el capitalisme. Per a garantir la transició energètica, cal posar fi a aquest sistema i construir una societat socialista, pautada en una relació racional i ecològica amb la naturalesa.

Per a salvar vides, protegir la salut i pal·liar en la mesura que sigui possible aquesta catàstrofe climàtica, defensem:

Protocols per a la **protecció efectiva dels i les treballadores públiques exposades al sol** i a les altes temperatures, exigint també el seu compliment a les empreses privades.

Creació d'espais com a **refugi climàtic** en els barris. Increment immediat de la massa forestal en els barris. Instal·lació de la infraestructura necessària en tots els barris per a garantir la nostra hidratació a l'estiu, al servei del poble i no del capital privat.

Mesures dràstiques d'estalvi energètic i transició urgent a la producció d'infraestructures per a la generació i utilització massiva d'energies renovables, al mateix temps que exigim la nacionalització de les grans companyies energètiques.

Impuls a la mobilitat a peu, bicicleta i en transport públic. **Transport públic, de qualitat i gratuït** en els polígons industrials i zones de concentracions d'empreses, que dissuadeixi d'utilitzar el cotxe privat.

Un pla de **reforestació, de protecció de la biodiversitat i recuperació d'espais naturals**, que inclogui les exigències que plantegen els i les bombers forestals.

Augment del pressupost per a una educació i sanitat 100% públiques i de qualitat.

A totes les CCAA cal frenar les privatitzacions, dotar de més recursos l'Atenció Primària, reduir les llistes d'espera, garantir l'atenció a les persones en situació administrativa irregular, millorar la salut mental i eliminar la precarietat laboral del personal sanitari.

L'habitatge com un dret bàsic

Regulació i limitació real i efectiva dels preus del lloguer.

Retirada de demanda judicial i absolució dels qui ocupin habitatges buits en mans de grans propietaris.

Reforma agrària i mesures que permetin crear nous nínxols d'ocupació verda i repoblar els pobles buits, potenciant una agricultura i ramaderia ecològica i de proximitat.

Per un **canvi radical de l'actual model urbanístic i turístic** que acabi amb la gentrificació, la deterioració de les ciutats i la urbanització salvatge.

► Posar en marxa aquestes mesures, suposa gestionar el pressupost amb un criteri de classe. Això comença per ajustar el salari dels càrrecs públics, la remuneració dels quals no hauria de ser major a la d'un treballador qualificat, fer una reforma fiscal perquè paguin imposats els que ara no ho fan: grans empreses, especuladors i l'Església o enfrontar la llei d'estabilitat pressupostària i la llei de racionalització i sostenibilitat de l'administració local, que deixen als administracions sense recursos financers.

Són part d'una "guia per a l'acció" més àmplia, que abasta al conjunt de la classe treballadora i el poble organitzat i camina cap a la construcció d'una societat nova: una societat socialista.

Afilia't a Corrent Roig

Una organització per a la revolució socialista

Vivim una crisi després d'una altra i ja ens queda molt lluny l'anomenat "estat del benestar". Des d'uns serveis públics cada vegada més raquítics a la inestabilitat laboral, passant per la inflació que ens empobreix, una pensió cada vegada més incerta, els enormes sacrificis per a tenir un sostre... I més globalment, l'amenaça del rearmament global, els que fugen del seu país i de la mort per la fam o la guerra, el model energètic en crisi i el cada vegada més pròxim col·lapse ambiental.

Sí que hi ha una sortida a tot això, i les lluites quotidianes ens ho demostren: quan parim desnonaments amb les nostres veïnes, quan ens organitzem amb els nostres companys/es de treball en vagues i piquets o quan sortim a defensar els nostres drets, però totes aquestes lluites, importants i necessàries, estan sempre en risc de retrocedir si no apuntem directament al capitalisme.

Som la classe treballadora qui produeix i la burgesia qui s'ensenyoreix de la riquesa, destrossa el medi natural per a enriquir-se i ens porta a una barbàrie insalvable

Només un projecte socialista i revolucionari amb la classe treballadora al capdavant pot detenir la barbàrie.

Per a això, hem d'unificar les lluites i posar fi a l'actual règim monàrquic i corrupte. Defensem el legítim dret a l'autodeterminació dels pobles. Llitem contra tota mena d'opressió, contra el feixisme i per la conservació i recuperació del medi ambient. Tenim clar que aquesta és una lluita internacional i que hem d'acabar amb la Unió Europea, que és una arma de guerra social dels banquers i les multinacionals, i construir una Europa dels treballadors i els pobles, fins a aconseguir la transformació socialista de tota la societat. Fem nostres les lluites de la classe obrera i els pobles del món contra les dictadures, el capital i l'imperialisme, per això som part de la Lliga Internacional dels Treballadors – IVa Internacional.

Quan t'uneixes a Corrent Roig, contribueixes a l'enfortiment d'una organització que secunda i participa de les lluites de la classe treballadora en tot l'Estat, i dels altres sectors oprimits de la societat, que es prepara per a donar una resposta organitzada als atacs de la burgesia i els seus governs, perquè volem ser l'instrument de lluita dels explotats i oprimides per a vèncer i construir així una nova societat socialista.

Som orgullosament autofinançats: no depenem de crèdits, subvencions o organismes estatals. Depenem íntegrament de la nostra militància i simpatitzants per a poder ser independents en la nostra política, per això la teva aportació té molt valor per a continuar creixent.

Per a conèixer-nos millor o organitzar-te amb nosaltres, pots fer-ho a través del nostre periòdic i xarxes socials, participant en les nostres xerrades i convocatòries o directament contactant-nos. També pots col·laborar ajudant a difondre el nostre periòdic, articles i convocatòries.

685 649 274
catalunya@correntroig.org

